

Jugar a estar fora de joc

S'ha inflat de fer guions per ràdio i col·laboracions a quasi tota la premsa del país. Té un despatx oval, i ple de miralls, com un «meublé», a la Conselleria de Cultura, on fa de cap de premsa. Ha escrit una novel·la «de bars», i ara vol fugir cap a Finlàndia.

Carles Singla

—**T**u pregunta el que vulguis, jo et contestaré el que em donarà la gana.

—*Fantàstic. ¿Fora de joc correspon a la fórmula nits, borratxeres, cocaïna, igual a novel·la moderna?*

—No, i una de les coses que més em sap greu ara és que la gran majoria de lectors s'han quedat en un nivell molt primari, que és el dels bars, la cosa urbana, la ciutat... I que jo recordi, cocaïna no n'hi ha tanta. Això era només un xassis, per aguantar la història. Jo volia fer una novel·la on la ciutat intervingués no com un paisatge sinó amb un paper dramàtic. I penso que la demostració d'això és el final, el *prota* i la *city*, enfrontats cara a cara i, evidentment, guanya la ciutat. Realment, la història que jo volia explicar està sintetitzada a la primera cita que és d'una cançó de Siniestro Total que diu «Quiénes somos, de dónde venimos, a dónde vamos».

—*La història té un aire bastant generacional.*

—Jo sempre dic que era massa jove pel maig del 68 i massa vell pel Carnet Jove. Estic al mig, en terra de ningú, i una mica hi ha aquesta sensació d'estar perduts, d'estar fora de joc. Llavors no m'estranya que sorgeixi aquesta estètica hedonista, el treball, guanyar peles... els *yuppies*, o digue'n com vulguis. Com a mínim alguna cosa està clara, anem a fotre peles, i no m'estranya que hi hagi tipus de vint-i-cinc anys amb BMW's de deu milions de peles. Ara, el que em fot és que jo no ho he sabut fer, això.

—*Fora de joc, que com que alguns locals que hi surten ja no existeixen, té pinzellades que ja són històriques.*

—Algun, el Zeleste antic. Però jo, amb tots els meus respectes cap a l'Enciclopèdia Catalana, jo no vull ser escriptor que surti a l'Enciclopèdia, jo vull explicar una història del meu temps. Intento fer un *divertimento*, que la gent s'ho llegeixi i digui «m'ho he passat bé», i ja està. I si a partir d'aquí la gent hi enceta algun punt de reflexió, com allò del «Quiénes somos», perfecte. Que no, doncs d'aquí a un any s'hauran venut pocs o molts

exemplars, suposo que pocs, i ningú se'n recordarà. I no em citaran a l'enciclopèdia per haver escrit aquesta novel·la. I si hi surto, vol dir que aquest país no pirula, perquè això no és normal, no és seriós.

—*¿Tu estàs tan penjat com el protagonista?*

—Jo no, una mena d'*alter ego* meu, potser sí. A mi m'agrada la fotografia, però no passo de ser un aficionat. No sóc un tronera com el «prota», per una senzilla raó. Jo em llevo cada matí a quarts de vuit,

treballo, a més faig articles, novel·les, versos, col·laboracions... Escric moltíssim. Si es va cada dia a dormir a les quatre de la matinada, no es pot fer això, perquè vas zombi tot el dia. ¿I la qüestió de les ties i tota la història? Doncs home, què més voldria, i ho dic públicament.

A mi m'agradaria ser com un amic meu que m'explicava «jo m'enamoro cada tres minuts, i cada tres minuts trenta, em desenamoro». Per exemple al metro, quan puja una noia, clar, el problema és que no vaig amb metro.

—*¿La dona a què has dedicat el llibre és la teua?*

—No.

—*Però tu ets casat i a sobre vius fora de Barcelona, a Premià de Dalt. És com si cada vespre t'escapessis a Itàlia com la noia de Fora de joc.*

—I tant, jo puc sortir absolutament empenyat d'aquí i arribo al turó de Montgat, bé, ex-turó, perquè entre la carretera i el tren ja només en queden quatre pedres. I de colp i volta, pum, mar, muntanyes: és una altra història. No té res a veure. Desconnectes completament i plas, maresme, negrates...

—*O sigui, que la costa urbana de la novel·la tu ja l'has deixat enrere.*

—Mira, jo vaig fer aquesta novel·la urbana perquè tenia ganes de fer-la. Ara ja està. Hi ha gent que diu «aquests joves, us passareu tota la vida escrivint de bars i d'aquestes coses». En el meu cas no és veritat. Tenia ganes d'explicar aquesta història a la ciutat on vaig néixer i on em passo moltes hores cada dia. I ja està, ja l'he feta. Em va sortir així, suposo que perquè no en sabia més. Ara tinc un llibre, que suposo que sortirà cap a la tardor a Tres i Quatre, que no és que no sigui urbà, t'és un cert contingut rural, tot i que jo més aviat el defineixo com un *road-book*. És tot un conglomerat de coses, el viatge físic, i el viatge mental, perquè un viatge sempre és fugir d'alguna cosa.

—*I la teua escapada a Finlàndia serà com una fugida de la Conselleria de Cultura.*

—Serà la fugida d'un any i mig de treball intensíssim i en què jo ja vaig dir a molts amics que desapareixia per un any i mig, més o menys, perquè anava a posar en marxa un projecte de comunicació del Departament de Cultura i que per tant m'absorbiria moltíssim. I perquè el conseller de Cultura havia depositat en mi una confiança personal i no volia defraudar-lo.

—*¿I com se't va acudir d'anar a Finlàndia?*

—Perquè quan et compres una BMW et fan soci d'un club que ara ha organitzat un viatge, a l'estiu, a la Unió Soviètica —que fa vint anys que no hi entra una moto— i a Finlàndia, on es fa el ral·li de la Federació Internacional de Motociclisme. Jo vaig trucar, tot ingenu, per preguntar el preu, ¡¡i em diuen quatre-centes mil!! Llavors vaig pensar en la possibilitat aquesta d'anar al ral·li, que és una concentració increïble, quinze mil motos, de tot Europa.

DOMÈNEC UMBERT

«Tant de bo fos Corín Tellado, però em sembla que no li arribo a la sola de la sabata».

Suposo que, si no, no aniria mai a Finlàndia. Ara, estic buscant gent per anar-hi, i si no hi ha més gent, hi vaig sol. La carretera no crec que la treguin. És qüestió de comprar una bona guia.

—Deus haver fet molts diners, per comprar-te una K-75-S. Aquestes màquines no les regalen.

—En absolut. Si per això entens que paguen molta pasta al Departament de Cultura, no. El que passa és que m'agrada molt el meu ofici, i una de les coses que volia fer era mantenir-me com a periodista en actiu. Això m'ha portat a fer infinitat de col·laboracions, que jo en dic els *bolos*, com els actors. I dels meus *bolos* en surten els meus vicis, que bàsicament, són el tabac i les motos.

—¿Quina tenies abans?

—Una Yamaha-400, però amb uns col·legues, que tenim un moto club, n'hi ha que tenen K-100, i no hi havia manera. Em deixava la dentadura a cada corba, per seguir-los.

—¿No tens por d'haver-te anquilosat, després d'un any i mig aquí?

—No, precisament per tot això que et deia abans, les col·laboracions a *El Periódico*, al *Diari de Barcelona*, la revista *Cultura*, això de *Metge i Societat*. Ara faré també una columna setmanal al *Diari de Girona*. Faig moltes coses, em passo tots els diumenges a la tarda escrivint. Poso en Puyal, escolto el Barça i vaig escrivint.

—¿I no és molt depriment, aquest any?

—Home, jo només he anat una vegada al camp del Barça, i va ser boníssim. Jo treballava a Catalunya Ràdio, i s'acostaven les autonòmiques del 1984. Llavors ens vam fer a la palla més llarga quin partit seguia cadascú, i a mi em va tocar seguir Alianza Popular. ¡M'ho vaig passar *teta!* A més, amb pocs problemes, perquè només em tocaven tres cròniques cada dia, de vint segons, i la campanya era més aviat d'anar saludant la gent pel carrer. I una de les coses que vaig fer va ser anar un diumenge a la tarda a veure un Barça-Espanyol. I per això vaig estar al Nou Camp.

—Veient els teus llibres anteriors, i amb això que dius que els teus llibres pretenen reflectir una època, i no ser transcendent. ¿Tu vols ser la Corín Tellado postmoderna?

—No ho sé. Venia molts llibres, ¿no?, aquesta senyora. Tant de bo la fos, la Corín Tellado, em sembla que no li arribo ni a la sola de la sabata. El que passa és que pretenc fer històries d'ara. Ara, no ens enganyem, és que tampoc en sé més. Jo mai no gosaria autoanomenar-me escriptor. En el pitjor dels casos, aprenent, i que em queda gairebé tot, per aprendre.

També és per deformació professional. L'ofici aquest de periodista també et porta a estar en contacte amb la realitat de cada dia, i arriba un moment que no t'immutes per res. Que hi ha tres-cents morts, doncs molt bé, però si arriben a les onze de la nit, ho maleeixes tot perquè has d'aixecar la pàgina. I no penses que hi ha tres-centes famílies que ploren. Que tampoc no ho pots pensar. En aquest ofici n'he vistes de tots els colors. □